

Medlemmer vilde kunne have Bøllighed til fuldstændig at sætte sig ind i Vædringsforslagene inden Diskussionen. Naar jeg altsaa skal indlede Sagen, maa det nærmest være med en Begrundelse af de Punkter, paa hvilke Lovforslaget i den Stikfelse, som det vil faa efter Udvalgets Forslag, vil afvige fra det Lovforslag, som blev vedtaget her i Tinget for 2 Aar siden. Jeg skal da nævne, at den første Forandring, der er foretaget i Lovforslaget i Sammenligning med det Forslag, som er vedtaget her i Tinget, vil findes i § 3, hvor der gives Ret til Anerkendelse af Sygekasser med et Medlemsantal af 30—50 i Kommuner, der have under 800 Indbyggere. Det har jo altid været Mening, at saadanne Kommuner skulde kunne faa Tilladelse til at gaa lavere ned end til det egentlige i Lovforslaget fastsatte Medlemsantal, og derfor har man ikke ment, at der var nogen særlig Grund til at modsætte sig at give denne Ret dertil. Det hænger noget sammen med hele den Maade, hvorpaa Dannelsen af Sygeföreninger er bleven knyttet mere til det stedlige Moment, end den har været under den tidligere Affattelse af Lovforslaget. Vrede Medlemmer ville erindre, at saaledes som Lovforslaget forlod dette Ting, var der, om jeg saa maa sige, 3 forskellige Slags Basis for Sygeföreninger. For det første den stedlige Begrænsning, der som Regel skulde omfatte Kommunen, dernæst var der den saglige Begrænsning og endelig en Begrænsning, som var bleven kaldt „en Kres af Personer“. Nu er man ved de Overvejelser, som dels i det andet Ting og dels i dette Ting have fundet Sted, bleven enig om, at det, som dog vist nærmest og egentlig maa danne Grundvolden for Sygekasserne, maa være den stedlige Begrænsning. Naar en Sygekasse skal kunne øve den nødvendige Kontrol med sine Medlemmer indbyrdes, maa den heller ikke vokse alt for stærkt, saa den disse Medlemmer ikke bo alt for langt fra hinanden og maa have visse Berøringspunkter med hinanden. Derfor maa Bøgten lægges paa den stedlige Berøring, ogsaa til Dels paa Berøring gennem Sag, og ligesom man har defineret „Sag“ udspørligt ved at sige, at det skal være Sag, som ere knyttede til Handel, Haandværk og Industri, saaledes har man ogsaa ment, at det vilde være rettest at knytte Sygekasserne nærmere til Kommunerne, at Kommunens Grænse maa være de virkelige Grænser for de fleste Sygekasser. Med Hensyn til den tredje Art Kasser, der skulde have som Basis en Kres af Personer, hvad der jo ganske sikkert er en temmelig vid Betegnelse af det

Baand, som skulde knytte Medlemmerne sammen, har man ment, at dette Moment kunde gaa ud, for saa vidt det skulde kunne danne Basis for nyoprettede Kasser. Den Ulempe, der skulde opstaa derved, skulde være den, at det vilde blive vanskeligt for de saakaldte Fabrikskasser og Etablissemenskasser at komme ind under Loven, men dertil er at mærke, at der er jo en Række bestaaende Etablissemenskasser, som paa en Maade ere sikrede ved Loven, og derhos ser jeg ikke rettere, end at Oprettelsen af Etablissemenskasser ikke er fuldstændig forbudt i Loven.

Den næste Forandring, der er indkommet, er, at man har ubeladt Aldersgrænjen, den højeste tilladte Alder, som har været fastsat til mellem 45 og 55 Aar. Vrede Medlemmer ville vide, at der om dette Spørgsmaal har været i Sygekasserne rejst en stor Debat. Hele Tendensen i Sygekasserne maa jo nødvendigvis gaa henimod at faa denne Aldersgrænse ved Indtrædelsen sat saa lavt som muligt. Man har nødvendigvis maattet begynde med høje Aldersgrænser, men da Sygekasserne lykkeligvis allerede have en Historie her i Landet, allerede have bestaaet mange Steder i en Række af Aar, har man kunnet gaa lavere og lavere ned, og den Aldersgrænse, man i Almindelighed arbejder paa at komme ned til i Sygekasserne, er 40 Aar. Det vil imidlertid ikke kunne lade sig gøre i Loven at sætte 40 Aar som Aldersgrænse, thi det maa netop være Opgaven for Loven at faa en hel Mængde Individuer, som ikke tidligere have været i Sygekasserne, ind i dem. Paa den anden Side vilde det kunne medføre Ubehagelighed for de bestaaende Sygekasser, om Loven fastsatte en anden Tid, en højere Aldersgrænse, end de selv have i deres Vedtægter, og man har derfor ment at kunne overlade Aldersgrænsens Bestemmelse til Sygekasserne selv. De ville jo naturligvis, for at Kasserne skulle være sikrede, gaa saa lavt ned som muligt med deres Aldersgrænse, men paa den anden Side behøver man vel ikke at nære Frygt for, at de skulde gaa saa lavt ned med den, at de ikke kunne faa Individuer nok ind i Sygekasserne; thi de ville jo altid være udsatte for en Konkurrence.

Endelig er hele den Paragraf, som omhandler Flytning fra den ene Sygekasse til den anden, udstudt. Det vil erindres, at i Lovforslaget, saaledes som det forlod Landsinget, var der to Bestemmelser i denne Retning. Den ene Bestemmelse gik ud paa, at, naar et Medlem flyttede til et andet Sted eller traadte ud af det „Sag“ hvori han var, skulde han have Ret til at kunne optages i